

Maxi Svensson

Där färger får styra

Linda Newnham



KAPITEL 16

En ny gryning

»FINN, SKA DU med ut och fånga morgonljuset? Gryningens första solstrålar.«

Jag har inte bott i Florens många månader när jag frågar min brittiska skolkompis, som jag också delar lägenhet med, om han vill följa med. Vi går upp tidigt, strax före klockan fem, och bär ner våra hopfällbara cyklar till gatan. Vi bor några kvarter utanför centrum, mitt emellan innerstaden och skolan.

Det är fuktigt i luften, men värmen stiger redan från gatan när vi rullar in mot staden. Vi trampar runt i de gamla kvarteren. Det är en märklig känsla att vara där precis innan världen vaknat, innan solen hunnit värma kullerstengatorna, innan turisterna fyllt piazzorna med liv och rörelse. De vackra stenhusen tornar upp sig med sina slitna, varmt ockrafärgade fasader. Butikernas fönster är fortfarande mörka eller fördragna med jalousier. Katedralen Santa Maria del Fiore, den tredje största i Europa efter Peterskyrkan i Rom och Sankt Pauluskatedralen i London, reser sig över staden som en dröm i marmor. Duvorna övervakar de närmsta kvarteren från dess tak, gatorna runt om ligger tysta och allt doftar sten, fukt och historia.

Men vi är för tidigt ute, det speciella ljuset vi vill åt har ännu inte dykt upp, så vi bestämmer oss för att dra hem igen. Halvvägs hem ser jag det där svala pärlmorskimrande ljuset vi jagat dansa över en byggnad. Jag ropar till Finn att jag måste vända tillbaka.

»Är du säker? Orkar du ett varv till?« undrar han.

»Ja, men åk hem du, jag kommer senare.«

Nyfiken på Florens.

Motiv från när jag och mamma åkte ner till Italien
för att rekognosera skolor.

2023, akvarell på papper, 21 x 29,7 cm.

Nu är det bråttom. Jag trampar allt vad jag har till Piazza della Repubblica, ett av mina favorittorg. Det som en gång var ett judiskt ghetto restaurerades till denna plats, inramad av rikt utsmyckade byggnader och den ståtliga triumfbågen. Här finns också den gamla karusellen, en ikonisk attraktion som varje dag fylls av både barn och vuxna som rider på de färgglada hästarna. Nu sover även den. Jag ställer cykeln åt sidan och sätter mig en bit ifrån och bara tittar. Allt är stilla. Det är då det sjunker in: jag bor här nu.

Jag är glad att jag är här ensam, med mina egna tankar. Stunden här på torget blir ett slags stillsamt firande. Jag är klar med skolan i Sverige. Klar med all ångest den tiden inneburit. Nu är jag vuxen och får forma livet så som jag vill ha det, och jag har valt det här: att vara i Florens och studera konst - mitt i hjärtat av konsthistorien. Det finns så mycket frihetskänsla i den insikten. Frihet, lättnad, lugn och tacksamhet. Snart ska torget vakna till liv. Fyllas med folk med kameror, barnskratt och röster från hela världen. Men när jag reser mig upp och tar tag i cykeln är det fortfarande bara jag, några fåglar och det öde Florens.

Tavlan med den stillastående karusellen (se bild på sidorna 2-3) är ett minne av den stunden. En tavla av något rofyllt, men samtidigt stort. En vändpunkt.





Att måla kärleksbrev

DET ÄR EN AV de första dagarna på skolan och allt känns nytt, annorlunda och spännande. Vi elever har just fått våra stationer där vi ska stå och jobba, ett varsitt staffli med en liten låda där man kan ha sina saker. Nu kikar vi nyfiket på varandra, inleder trevande konversationer. Jag hamnar bredvid norrmannen Marcel. Han pratar norska, jag svenska.

Då kommer det fram en tjej med cendréfärgat hår och pigga ögon. Med ett leende frågar hon vilket språk vi pratar, varpå svaret udda nog blir två olika språk.

»Men ni förstår varandra?«

»Ja, såklart.«

För oss skandinaver en självklarhet, för henne som holländare något märkligt. Hon blev nyfiken och ville veta mer. Och där någonstans började en ny vänskap.

Tjejen heter Puk och vi finner snabbt varandra. Hon brinner för konsten lika starkt som jag och vi kan prata i timmar om färger, linjer och motiv - men också annat som gör livet rikt. Hennes energi och nyfikenhet är det som först fångar mig, men det stannar inte där. Hennes humor, ständiga påhitt och framförallt värme gör intryck.

Att vi så småningom skulle bli ett par kanske var givet. Hon är min första, stora kärlek.

Och när jag ser tillbaka är det inte konstigt att kärleken inte hittade mig tidigare. Under åren i skolan var allt spänt, jag var innesluten och stängd. I Florens öppnades något i mig. Livet kändes lättare, ångesten höll sig undan och plötsligt fanns det utrymme att se, känna och

ta emot. Som ett fönster som stod på glänt och där kärleken kunde smyga in.

Självklart har den påverkat min konst. Den har gjort mig mer sårbar, men också rikare i mitt uttryck. Jag har fått fler färger på min palett, fler nyanser av liv. Motiven har delvis förändrats och Puk har blivit en självklar del av dem. Ibland målar jag henne som hon är, ibland målar jag platserna hon visat mig eller ögonblicken vi delat. Det blir som en karta över våra gemensamma stunder.

Att få måla allt detta är som att skriva kärleksbrev, fast utan ord. Varje penseldrag bär med sig en hälsning. Varje färgton en bekännelse.





Puk i vila. 2025, olja på duk, 20 x 24 cm.

Stilleben med spetsduk.
2024, akvarell på papper, 29,7 x 42 cm.







Jag och min vän Finn bestämde oss för att göra ett stilleben.
Vi gick runt på marknader i Florens och hittade detaljer som vi sedan place-
rade i köket och målade av. Det här är min version. Hans blev aldrig klar.
2024, akvarell på papper, 42 x 29,7 cm.



Puk sedd bakifrån.
2025, akvarell på papper, 20 x 24 cm.

Puk med smycke, experiment med ljus.
2025, akvarell på papper, 29,7 x 42 cm.





